

Blindeinstituttet. Videnskaben vil ikke sige mig imod, naar jeg siger, at de aandsbøge maa henregnes til en omfattende Kategori af sindssyge. Nu er der netop et Forslag om Udvidelse af Sindssygeanstalten ved Middelfart, som er beregnet til at koste 900,000 Kr., det vil sige 3000 Kr. pr. Alumne. Ved Eberødgaard er Udgiften 2000 Kr. pr. Alumne, og at det altsaa ikke er for rigeligt, viser denne Sammenligning. En Sammenligning med en hvilken som helst Anstalt i Ulandet vil ogsaa vise det samme, at der er gaaet til Værks med al den Økonomi, som overhovedet har været muligt, naar Anstalten skal oplyse sit Øjemed. Der er blevet omtalt, at en Departementschef i Kultusministeriet er Medlem af Bestyrelsen for denne Anstalt. Na, jeg ser ikke, hvad Mislighed det overhovedet skulde kunne medføre. Det kan medføre nogle Fordele, for saa vidt Staten derved kan have et Tilsyn, som den ellers ikke vilde kunne faa med Anstalten. Men Misligheder har dette Forhold ikke. Det maa derhos erindres, at Forholdet er traditionelt. Samme Stilling som den nuværende Departementschef indtog ogsaa hans Forgænger i Ministeriet, og paa samme Maade staar Ballegaardsanstalten. Noget Mislighed har det aldrig medført, og jeg ser ikke, hvorledes det overhovedet skulde kunne medføre nogen. Jeg vil gøre opmærksom paa, at hele Bestyrelsen paa Eberødgaard jo er ulønnet, medens kun Formanden til Besørgelse af det meget betydelige Ekspeditions- Arbejde, der paahviler ham som forretningsførende Medlem af Bestyrelsen, har et Ekspeditionshonorar, som altsaa er til at afholde Udgifterne med det betydelige Skriverarbejde, som der er Tale om. Saa er der ganske vist ved Eberødgaard indrettet en Bolig for saa vidt for Bestyrelsen, som den væsentlig er beregnet til Lokaler til Bestyrelsesmøder, men i øvrigt har den af den øvrige Bestyrelse været tilbuddt som Sommerbolig til Formanden. Denne Bygning har ikke kostet 30,000 Kr., men 15,000. Som sagt, i øvrigt foreligger der jo ikke andre Spørgsmaal her end dette, og der mener jeg, at Udalgets Forslag ikke udsætter den bevilgende Myndighed for nogen som helst Risiko, som ogsaa bemærket, allerede af den Grund, at det staar Rigsdagen frit for senere at komme til en anden Bestemmelse.

Jeg skal med Hensyn til Teatret bemærke, at naar den fungerende Ordfører udtalte, at jeg skulde have antyndet, at jeg fandt den nuværende Ledelse af Teatret mangelfuld og at der maatte ske en Forandring har jeg ikke antyndet noget saadant. Jeg har nemlig overhovedet ikke villet ind paa disse

Spørgsmaal, fordi jeg ikke anser det for heldigt, og fordi jeg i Overensstemmelse med, hvad det ærede Medlem for Langeland (Brandes) bemærkede, ikke anser det for naturligt, at man kommer ind paa at behandle saadanne personlige Spørgsmaal her, og endelig fordi jeg overhovedet mener, at det er i Tingets egen Interesse, at der saa lidt som muligt kommer Indser til Orde om saadanne personlige Spørgsmaal, som høre under Administrationen. Enhver Statsmyndighed er ganske sikkert bedst tjent med at holde sig indenfor sine naturlige Grænser. Men det, som utvivlsomt hører ind under Rigsdagens Myndighed, er Teaterbudgettet, og der har jeg sagt og gentaget nu, at der er her en staaende Strid mellem Ministeriet, som fremlægger et Budget, om hvilket jeg paastaar, at det er det naturlige, som man vil kunne komme ud af det med, og som man om end med nogle kalkulatoriske Poster, kan holde, og Udalgets Fleral, som fremstiller et andet Budget, der er beregnet efter den Plan, at Teatret skal kunne bære sig selv. Jeg kan ikke gaa ind paa dette Budget eller tilraade Vedtagelsen af dette sidste af Flerallet opstillede Budget, fordi jeg — jeg gentager det — ikke kan anse det for muligt at holde det. Nu har man spurgt mig om Beviserne derfor. Dem har jeg reserveret mig af Gruude, som jeg straks skal fremstille. Jeg tror, at det kan bevises med alle de Bevisligheder, som det overhovedet er muligt at opstille ved Sager af denne Bestaffenhed. Jeg tror, at det kan bevises, at under de givne af Personer uafhængige Forhold kunne hverken Teatrets Indtægter med Rimelighed ventes at kunne udbringes til det, Flerallet forlanger, og ej heller kunne Udgifterne nedbringes paa den Maade, som Flerallet ønsker det. Naar i den Henseende det ærede Medlem for Langeland (Brandes) har udpeget mig et enkelt Punkt, ja saa erkender jeg, at den ene Post, som angaar en højt anset ældre Digter, staar mere som en human Anerkendelse end som en Nødvendighed paa Budgettet, men det forekommer mig, at det ærede Medlem selv mente, at han ikke vilde være inhuman paa den Maade at foreslaa, at den skulde udgaa. Men naar der nu altsaa er denne staaende Strid, og jeg skal udtale mig lidt bestemtere om den, saa siger jeg: Jeg har ingen Interesse i, og jeg antager heller ikke, at Tinget har Interesse i, at denne Strid holdes vedlige og forstættedes saaledes fra Mar til Mar. Og hvilken Udvej er der, naar vi staa som Parter, kan jeg sige, hver med sin Opfattelse? Saa er der vel den Udvej, som tilhører sig i alle lignende Tilfælde, at man siger: Ja, lad det